

Verdwaald

Verdwaald, zo voelt ze zich. Beter woord kan ze er zelf niet voor bedenken. Wie had ooit kunnen bedenken dat het zo zou aflopen? Ze zucht, trekt haar jasje recht en staat op. Eerst maar eens een lekker kopje koffie. Nou ja, koffie? Zo zou ze het luxe drankje uit haar nieuwe espresso apparaat niet meer willen noemen. Een luxe drankje dat was het. Net zo als dat zij een luxe poppetje was geworden in een paar jaar tijd. Dat had ze niet durven dromen zo'n tien jaar geleden. Toen leefde ze nog onder de armoede grens. Maar als de prins op het witte paard langs komt en ook nog een zak vol geld bij zich heeft dan wordt het anders. En toch.....

Tien jaar geleden woonde ze in een oud bouwvallig boerderijtje. Ergens achteraf waar weinig mensen kwamen. Ze had daar een bestaan opgebouwd met haar man en zoon. Haar man was ziekelijk en kon maar weinig werken. Zelf had ze altijd flink haar best gedaan om carrière te maken maar het leek alsof ze het geluk nooit mee had. Na de zoveelste teleurstelling had ze het moede hoofd maar in de schoot gelegd. Ze zouden het wel redden hier. De moestuin werd haar gebied. En van de opbrengst konden ze leven. Zo ontstond het plan om een klein winkeltje te beginnen. Ze verkochten hun eigen producten. En soms maakte jam of vruchtensap en ook dat verkochten ze. De eigenaar van een restaurant, een paar dorpen verder op ontdekte hen. En hij kocht bij hen de groenten die hij nodig had om gerechten te kunnen serveren uit eigen streek. Ze sloten een overeenkomst. Hij betaalde hen goed en soms mochten ze komen eten in zijn zaak. Dan aten ze hun eigen groenten op een heel andere wijze klaargemaakt als dat zij gewend waren. Zij kon daar van genieten. Zij vond de eigenaar, Laurent, ook een enorm aardige man. Samen konden ze praten en lachen. Dat kon ze niet met haar eigen Piet. Stiekem werd ze een beetje verliefd op Laurent. Maar ze was trouw en bleef bij Piet.

Toen werd het zomer en Laurent vroeg of zij hem misschien wilde bijstaan zo af en toe in de zaak. Ze was mooi om te zien. Ook al deed ze zelf niet veel aan haar uiterlijk. Laurent keek daardoor heen. Al gaf hij haar wel een bon voor een behandeling bij de kapper en bij de schoonheidsspecialist toen ze tegen zijn plan ja zei. Een vereiste was dat zij er als gastvrouw wel verzorgd uit zou zien. En Laurent droeg daar zorg voor. Zij zag er goed verzorgd uit en verstond het vak wat ze mocht uit oefenen in het restaurant. Piet was thuis en verzorgde samen met hun zoon de moestuin.

Elke avond ging ze weer naar huis. En hoewel ze fysiek moe was voelde ze zich toch vol energie. Dit was nog eens leven. Beter als daar achter in het veld bij hun verwaarloosd boerderijtje. Elke ochtend bij het wakker worden lachte de dag haar weer tegemoet. Samen met Laurent was ze een geweldig team. De gasten waren tevreden en kwamen graag terug bij het restaurant. Soms gaven ze feesten voor besloten gezelschappen. Dan kon het wel eens laat worden. En zo kon het gebeuren dat ze een nacht bleef slapen in het huis van Laurent. En na die ene keer gebeurde het vaker dat ze een nacht bleef. Niet terug keerde naar Piet. En Piet vond het goed. Hij zocht er niets achter. Hij was blij dat zijn vrouw het zo naar haar zin had. Hij had ook de mindere momenten met haar mee gemaakt.

Wat Piet niet kon vermoeden maar wat mee ging spelen was de verliefdheid waar zij mee rond liep. Verliefd op haar baas. Verliefd op Laurent. En deze verliefdheid werd langzaam maar zeker wederkerig. Als ze een nacht in het huis van Laurent verbleef was dit niet meer op de logeerkamer maar dan deelde ze het bed met Laurent. Wat hij haar gaf had Piet haar nog nooit kunnen geven. Ze wist dat ze niet goed bezig was. Maar kon de rem niet vinden. Laurent was haar prins op het witte paard. En het kon niet uitblijven, ze moest met de waarheid naar Piet.

Piet was bezig op het land. Trots wilde hij haar de opbrengst van die dag laten zien. Maar zij kwam met een harde boodschap voor hem. De kistjes met verrotte groenten vertelden een week later het verhaal in al zijn treurnis. Piet had zijn fut verloren en voelde zich net zoals de verlepte kroppen sla die uit het kistje staken. Zelfs zijn zoon was niet bij machte om hem op te beuren. Het leven had geen zin meer voor Piet. En toch moest hij verder of hij dat nu wel of niet wilde. Hij leefde verder voor zijn zoon. En langzaam maar zeker kwam er weer fleur in zijn leventje. Hij leefde van de opbrengst van hun winkeltje ook al leverde hij niet meer aan het restaurant.

Laurent huwde zijn mooie gastvrouw. Zij was blij. Ook al knaagde datgene wat ze gedaan had aan haar hart. Dit was een minder mooie bladzijde in haar leven. Een donkere bladzijde. En die kleur werd nog donkerder toen zij hoorde dat Piet ziek was. Dat Piet niet meer beter zou worden. Dat Piet kanker had. Dat gunde ze hem niet. Haar Piet mocht niet sterven. Haar Piet? Hij was toch niet meer haar Piet? Waarom voelde dit dan zo? Wie was ze eigenlijk? Wist ze het zelf wel? Hoorde ze bij Laurent? Of bij Piet? Was ze weg gegaan bij Piet omdat de liefde er niet meer was? Of was ze het leven achter in het veld op hun armoedige boerderijtje meer dan zat? Wat had haar mankeert om zo maar verliefd te worden op iemand anders? Ook al hield ze nog zoveel van Laurent. Want daar lag het niet aan. Nee, ze was zichzelf kwijt geraakt in de loop van de geschiedenis. Verdwaald in het web, het spinrag van het leven. Ze wist het niet meer.

Dan komt haar zoon en vraagt of ze mee wil naar zijn vader. Piet heeft gevraagd naar haar. In geen jaren heeft ze een woord met hem gewisseld. Ze ziet er tegenop en vraagt bedenktijd. Ze overlegt met Laurent en hij zegt dat ze het doen moet. Als Piet er niet meer is dan zou ze spijt krijgen. Het kan nu nog.

En zo fietst ze op een zomeravond richting het armoedige boerderijtje. Ze schrikt van wat ze daar aan treft. Het huis verkeerd in een nog slechter staat als dat ze het verlaten heeft en binnen is het een rommeltje. Ze ziet de dingen die haar zo lief waren, waar ze waarde aan had gehecht toen zij nog in het huis woonde. Het is zwart en groezelig en daar te midden van staat een krakkemikkig bed. Daar ligt hij, smalletjes en wit weggetrokken. Doodziek...Dat hoef je niet te vragen. Zwak klinkt zijn stem:” wil je nog een keer met mij praten? Ik heb het nooit begrepen waarom jij bent gegaan.” Zij gaat bij het bed zitten en pakt zijn hand. Tranen vullen haar ogen en rollen met dikke druppels over haar wangen. Hoe moeilijk is het om uit te leggen dat ze het nu zelf ook niet begrijpt wat haar

---

toen bezielde heeft. Dat ze het goed heeft bij Laurent, veel van hem houdt. Maar dat hij, Piet voor altijd een plek in haar hart heeft en dat ze dat pas geleden moest ontdekken.

Uren zit ze daar. Ze houden elkaars hand vast. Er wordt weinig meer gezegd. Maar als ze weg gaat weet ze dat de lucht tussen hen weer helder is. Dat wat er jaren heeft gezeten en waar geen woorden voor waren is opgeruimd. Ze kan Piet weer in zijn bruine ogen kijken.

Vanaf die dag fiets er regelmatig een mooie vrouw vanuit haar rijke huis naar het armoedige boerderijtje achter in het veld.

Het bestaat dat jouw hart aan twee mannen toebehoort.